

FB2E 166.111

De Dienaar Gods

JOSEMARÍA ESCRIVÁ

Stichter van het Opus Dei

Universidad de Navarra
Servicio de Bibliotecas

INFORMATIEBULLETIN Nr. 7. AMSTERDAM

Monseigneur Josemaría Escrivá de Balaguer y Albas werd op 9 januari 1902 in Barbastro (Spanje) geboren. Hij volgde de middelbare school in Barbastro en Logroño, deed de kerkelijke studies aan de Pauselijke Universiteit van Saragossa waar hij het licentiaat in de theologie behaalde. Later, in Rome, zou hij promoveren.

Hij studeerde rechten aan de Universiteit van Saragossa en behaalde het doctoraat aan die van Madrid. In 1960 ontving hij het doctoraat *honoris causa* aan de Faculteit van filosofie en letteren aan de Universiteit van Saragossa. Hij was de eerste grootkanselier van de Universiteiten van Navarra in Spanje, en van Piura in Peru.

Na zijn priesterwijding op 28 maart 1925 begon hij in parochies op het platteland zijn pastoraal werk, dat hij vanaf 1927 in de armenwijken en ziekenhuizen van Madrid voortzette. Enkele jaren later werd hij rector van het Koninklijk Patronaat van St. Elisabeth, eveneens in Madrid, welke taak hij tot 1946 — toen hij naar Rome verhuisde — vervulde.

Hij was consultant van verschillende pauselijke commissies en congregaties van de H. Stoel, pauselijk huisprelaat en lid van de Romeinse Academie voor Theologie.

Op 2 oktober 1928 stichtte hij te Madrid het Opus Dei, een weg ter heiliging midden in de wereld en een bron van diep christelijk leven in alle milieus. Op 14 februari 1930 stichtte hij de vrouwelijke afdeling van het Opus Dei en op 14 februari 1943 — binnen het Opus Dei zelf — het Priesterlijk Genootschap van het Heilig Kruis. Het Opus Dei ontving op 16 juni 1950 de definitieve goedkeuring van de H. Stoel; en op 28 november 1982 werd het opgericht als persoonlijke Prelatuur, een juridische vorm die door het tweede Vaticaanse Concilie in het Kerkelijk Recht was ingevoerd, en die door Mgr. Escrivá voor het Opus Dei was gewenst en voorzien.

Steeds met gebed en boete, en met een aanhoudende en volle overgave aan de wil van God, heeft de Vader — zoals wij, zijn dochters en zonen, en duizenden andere mensen van elke levensstaat hem noemen — een impuls gegeven aan de uitbreiding van het Opus Dei over heel de wereld, en het gedurende 47 jaar geleid. Toen de Stichter zijn ziel aan God teruggaf, was het Opus Dei al verspreid over de vijf werelddelen en telde meer dan 60.000 leden van 80 nationaliteiten, in dienst van de Kerk met dezelfde geest van volledige eenheid en achting voor de Paus en de Bisschoppen, die Mgr. Escrivá zelf altijd had beleefd en die hij zijn kinderen had ingeprent.

De Heilige Mis was bron en middelpunt van het innerlijk leven van de stichter van het Opus Dei. Hij was zich er diep van bewust dat hij kind van God was, en dat bracht hem ertoe in alles de meest volledige vereenzelviging met Jezus Christus te zoeken; een tedere en sterke devotie tot de heilige Maagd en Sint Jozef, evenals een voortdurende en vertrouwelijke omgang met de heilige engelbewaarders te hebben, en overal op aarde vrede en vreugde te zaaien.

Herhaaldelijk had Mgr. Escrivá zijn leven aan God opgedragen voor de Kerk en de Paus. De Heer heeft dit offer aanvaard, en op 26 juni 1975 gaf de Vader in zijn werkkamer in Rome zijn ziel terug aan God, met dezelfde eenvoud die heel zijn bestaan heeft gekenschetst.

Zijn lichaam rust in de crypte van de prelaatskerk van O.-L.-Vrouw van de Vrede — viale Bruno Buozzi 75, te Rome —, voortdurend begeleid door het gebed en de dankbetuigingen van zijn dochters en zonen, en van ontelbaren die door het voorbeeld en de leer van de Stichter van het Opus Dei dichter tot God zijn gekomen. Het zalig- en heiligverklaringsproces van Mgr. Escrivá is op 19 februari 1981 in Rome ingeleid.

De eerste fase van het heiligverklaringsproces in Rome beëindigd

Zaterdag 8 november 1987 werd in het Tribunaal van het Vicariaat van Rome de slotzitting gehouden van het Onderzoeksproces over het leven en de deugden van Mgr. Josemaría Escrivá. Zodoende werd de eerste fase van het zalig- en heiligverklaringsproces van de Stichter van het Opus Dei beëindigd.

Meer dan zes jaar zijn verlopen sinds de Vicaris van Rome, kardinaal Ugo Poletti, het decreet ter inleiding van het zalig- en heiligverklaringsproces op 19 februari 1981 uitvaardigde. Gedurende al deze tijd hebben de kerkelijke rechters de getuigenissen aanhoord en verzameld, in een geheel van driehonderd vierenzeventig zittingen. Op 26 juni 1984 werd een gelijksoortig proces afgesloten voor het Tribunaal van het aartsbisdom Madrid, dat een groot aantal getuigen verhoorde in het Spaans. Eveneens in Madrid werden twee processen gevoerd over genezingen van buitengewone aard, die toegeschreven worden aan de bemiddeling van Mgr. Escrivá : de plotselinge verdwijning van een tumor en de genezing van een kwaadaardig lymfoom.

Kardinaal Poletti, Vicaris van de Paus voor het bisdom Rome, tekent als Voorzitter van het Tribunaal, de akten van de slotzitting van het proces. Rome, 8 november 1986.

De slotzitting die plaatsvond in de Verzoeningszaal van het Paleis van Lateranen, werd voorgezeten door kardinaal Ugo Poletti, Vicaris van de Paus voor het bisdom Rome en Voorzitter van het Tribunaal dat de getuigenissen heeft verzameld. Behalve de leden van het Tribunaal woonden tevens kerkelijke — verscheidene kardinalen en bisschoppen — en burgerlijke autoriteiten, onder wie de Deken van het Diplomatieke Corps bij de H. Stoel, de zitting bij. Ook de Prelaat van het Opus Dei, Mgr. Alvaro del Portillo, was aanwezig.

Na de opening van de zitting las de griffier de akte voor waarmee deze onderzoeksfase voor afgesloten werd verklaard. De leden van het Tribunaal ondertekenden het stuk en gelastten alle processtukken in drie verzegelde kisten naar de Congregatie voor de Heiligverklaringen over te maken. Zodra de kisten waren verzegeld, sprak de Postulator, Dr. Flavio Capucci, in een korte tussenkomst woorden van dankzegging uit voor het door het Tribunaal van Rome gepresteerde werk. Onder andere haalde hij een uitspraak aan van de Prelaat van het Opus Dei over dit zaligverklaringsproces: « Een onderrichting van Mgr. Escrivá volgend, overwoog ik bij mezelf dat het Opus Dei in dit proces geen enkele menselijke eer nastreefde, aangezien zijn eer altijd hierin moet bestaan, de wil van God te vervullen en niet te schitteren voor de ogen van de mensen. Het enige doel dat het Werk beoogde bij het vooruithelpen van het heiligverklaringsproces van onze zeer geliefde Stichter — zei ik bij mezelf — is het welzijn van de Kerk: zijn boodschap over de heiliging van alle menselijke realiteiten heeft reeds bij een ontelbaar aantal zielen het verlangen opgewekt om een intieme vereniging met Christus na te streven in het alledaagse leven. » Hij wees eveneens op de wereldwijde verspreiding van zijn geur van heiligheid en op het onophoudelijk toestromen van meldingen over talloze genaden die de Stichter van het Opus Dei vanuit de hemel bezorgt.

Aan het einde van de plechtigheid schetste Kardinaal Poletti in het kort de levensloop van Mgr. Josemaría Escrivá en merkte vervolgens op: « In een tijd zoals deze, getekend door een secularisme dat het geestelijk leven in onverschilligheid schijnt te verstikken, vervult de boodschap van de Dienaar Gods een providentieel vruchtbare rol: want inderdaad, zij vormt een voortdurend referentiepunt voor een getuigenis dat het licht van Christus in heel de maatschappij wil laten doordringen om alle gebieden van het menselijk reilen en zeilen van binnenuit te laten herleven. » Hij herinnerde eraan dat hij reeds in het decreet ter inleiding van het Proces had gezegd dat « Mgr. Josemaría Escrivá, omwille van zijn verkondiging van de universele roeping tot de heiligheid — en dit sinds het moment waarop hij in 1928 het Opus Dei stichtte —, door allen erkend is geworden als een voorloper van het Concilie, en wel in datgene wat er de fundamentele kern van uitmaakt ». En hij vervolgde: « Door met hart en ziel de noodzaak te bepleiten om de volheid van de beschouwing te bereiken te midden van de wereld, heeft Mgr. Escrivá de wezenlijke afhankelijkheid van, en de natuurlijke gerichtheid tot God van al het geschapene aangetoond: elke breuk tussen de menselijke werkelijkheid en het leven van de genade is erdoor hersteld. Alles wordt een middel van ontmoeting met God, materie voor persoonlijke heiligheid, gelegenheid tot een edelmoedige dienst aan de naaste. Op deze wijze wordt elke bezigheid van de mens opgenomen in het verlossingsmysterie. »

« De liefde tot de vrijheid », zo vervolgde kardinaal Poletti, « is van kapitaal belang in zijn leer: in het bijzonder, in al wat betrekking heeft op de inzet van de leken in de wereldlijke structuren. Hij verlangde dat deze vrijheid steeds uitgeoefend

De Prelaat van het Opus Dei, Mgr. Alvaro del Portillo, groet kardinaal Poletti en de kardinalen Poupard en Bafile, gedurende de slotzitting van het proces.

werd in samenhang met de daaruit voortvloeiende verantwoordelijkheid om de waarheid en het goede te bereiken, in volkomen overeenstemming met het geloof en met loyale trouw aan het leergezag van de Kerk. »

Hij besloot zijn uiteenzetting door erop te wijzen dat « er overal talloze gelovigen zijn — onder wie ik mijzelf gelukkigerwijs kan rekenen —, die de bemiddeling van de Dienaar Gods vol geloof inroepen voor hun geestelijke en materiële noden. Het is de wens van ieder van ons hem spoedig verheven te zien tot de eer der altaren, als model van christelijk leven voor de universele Kerk. Laten we onze gebeden tot de Heer richten om deze genade van Hem te verkrijgen ».

Met deze woorden besloot hij de zitting van het Tribunaal van het bisdom Rome ter afsluiting van het onderzoeksproces van de Dienaar Gods, Mgr. Josemaría Escrivá.

Moeder van God, onze Moeder

De H. Maagd is onze Moeder. Een waarheid die ik me heb trachten eigen te maken, die ik voortdurend verkondigd heb en die elke katholiek duizend maal gehoord en herhaald heeft, zodat ze wel in het diepste van het hart geschreven staat (1). Aldus had de Stichter van het Opus Dei het over O.-L.-Vrouw in 1970.

Zijn intieme omgang met O.-L.-Vrouw kreeg in de loop van het bestaan van de Dienaar Gods zo'n intense vurigheid, dat hij niet aarzelde te beweren: De liefde die God ons toont via O.-L.-Vrouw bevat zowel de diepte eigen aan al het goddelijke als de vertrouwelijkheid en warmte eigen aan het menselijke (2). Reeds in zijn eerste kinderjaren ontkiemde deze genegenheid jegens Maria in zijn ziel, en schoot op; ze werd een onafscheidelijk bestanddeel van zijn liefde tot Jezus Christus en vergezeldde hem ook in alle wederwaardigheden van zijn levensweg als stichter, tot het ogenblik van zijn dood, op 26 juni 1975.

O.-L.-Vrouw kwam reeds vroegtijdig in zijn leven op zeer duidelijke wijze tussenbeide. Het was naar aanleiding van een ziekte die hem voerde tot aan de rand van de dood. Toen hij reeds door de dokters ten dode was opgeschreven, deed zijn moeder de belofte hem naar O.-L.-Vrouw van Torreciudad (aan de voet van de Spaanse Pyreneeën) te brengen, zo hij genas. Hij was twee jaar oud, toen zijn ouders die belofte in 1904 nakwamen en op bedevaart gingen naar de kapel van Torreciudad, waar het kind aan Maria werd opgedragen. Doelend op die genezing, zei zijn moeder hem later: «Mijn zoon, je was meer dood dan levend; als God je op aarde heeft bewaard, zal het wel voor iets belangrijks zijn.» (3)

In een diep christelijk huisgezin groeide het kind Josemaría op, en zijn vroomheid nam toe dank zij de aanmoediging in woord en daad van zijn ouders. Van hen leerde hij kindergebeden die hij nooit meer zou vergeten: Ook ik, zo vertelde hij, herhaal dikwijls in de loop van de dag dit gebed: O.-L.-Vrouw, mijn Moeder, ik wijd mij geheel aan u toe; en als bewijs van mijn kinderlijke liefde wijd ik van-

daag mijn ogen, mijn oren, mijn tong en mijn hart aan u toe (4).

Toen hij zestien jaar was, manifesteerden zich de eerste symptomen van zijn roeping die een decennium later volledig duidelijk werd. Van toen af waren heel zijn innerlijk leven alsmede zijn activiteiten op Maria afgestemd. Van deze periode uit zijn jeugd dateren zijn dagelijkse bezoeken aan O.-L.-Vrouw van El Pilar (Saragossa) en deze schietgebeden, duizenden keren herhaald, vol aandrang, volharding en intensiteit: Domine, ut videam! Domine, ut sit! «Laat me zien, Heer, wat ge van mij verwacht; Heer, laat Uw wil geschieden.» Domina, ut videam! Domina, ut sit! «Maria, laat me zien; laat geschieden wat God van mij verwacht en waarvan ik in mijn binnenste een voorgevoel heb.» Aldus, in een houding van onderdanige beschikbaarheid en afwachting in gezelschap van de H. Maagd, werd het 2 oktober 1928, de dag waarop de Dienaar Gods het Werk zag, waarvan de Heer hem als stichter had uitgekozen.

Het Opus Dei en diens apostolaatswerken stelde hij onder de bescherming van de Maagd, en van haar kon hij zeggen, wanneer hij het had over de stichting van de vrouwelijke afdeling op 14 februari 1930: Jullie hebben geen stichteres gehad; jullie stichteres is de allerheiligste Maagd geweest (5). Heel zijn bestaan besteedde Mgr. Escrivá in dienst van God en van de Kerk, hand in hand met Maria. Daarom, wanneer hij jaren later eens op het verleden terugblikte, riep hij uit: Nooit had ik gedacht dat het vooruithelpen van het Werk zoveel smart, zoveel lichamelijk en moreel — vooral moreel — leed met zich mee zou brengen (...). Iter para tutum! (Bereid een veilige weg). Moeder, mijn Moeder, ik had niemand anders dan u alleen. Dank u, Maria! (6)

De gebeurtenissen weergeven, die ervan getuigen hoezeer de liefde tot de hemelse Maagd het hele leven van de Dienaar Gods heeft vergezeld, zou boekdelen vullen. Eén daarvan dateert van 1931. Eens zag hij bij het doorkruisen van de Madrileense wijk Los Pinos een uit een katechismus gescheurde pagina verfrommeld

De Dienaar Gods kust de voeten van het beeld van O.-L.-Vrouw, Moeder van de Schone Liefde, in de kapel van de campus van de Universiteit van Navarra, op 23 april 1967.

bij een boom liggen. Er stond een afbeelding van Maria op. Uit vrome fijngevoeligheid raapte hij het blad op en uit eerherstel kaderde hij het in, gebruik makend van kostbare zijde, om het een voornam plaats te geven in de kleine bibliotheek van de Academie DYA, het eerste centrum van het Opus Dei (zie *Informatiebulletin* nr. 6).

En al die volledige rozenkransen, gebeden bij het haastig doorkruisen van het centrum en de buitenwijken van Madrid, op zoek naar zielen, om ze lichamelijk en geestelijk te versterken? Op zijn weg ontdekte hij vol vreugde mariabeelden, die hij met een vlamme schietgebedje groette: op de gevel van gebouwen, in de nis van een stadsmonument, of op een muur, zoals de afbeelding van de Maagd van La Almudena, waartegenover hij soms geknield bleef bidden, wanneer hij door de straat Cuesta de la Vega moest gaan.

Vanaf het prille begin bezocht hij samen met de jongeren, aan wie hij een diep christelijke vorming trachtte te geven, de « armen van O.-L.-Vrouw », zoals hij ze pleegde te noemen, want het was te harer ere dat hij hen verzorging verstreekte in de verste buitenwijken van de hoofdstad. En zozeer was het leven

van Maria in zijn hart en ziel geprent, dat hij op zekere dag — in 1931 — na de H. Mis opgedragen te hebben in één adem het boek *De H. Rozenkrans* geschreven heeft. Daarin komt de frisse en originele fijngevoeligheid van zijn beschouwing van het leven van Maria, zij het beknopt, tot uiting. De vertrouwelijke liefde tot de allerheiligste Maagd, zo schreef hij in zijn proloog, is het middel dat ons in staat stelt de weg te beginnen, waarvan het einde de totale liefde tot Jezus is.

Hij was zich ervan bewust dat de Moeder van de Verlosser de snelste en meest zekere weg is om tot God te komen. Zelf had hij haar moederlijke bijstand ervaren bij ontelbare gelegenheden. Daardoor durfde hij vol eenvoud te verklaren: Als er iets is waarin jullie mij kunnen navolgen, dan is het mijn liefde tot Maria. « Want dit was », zo preciseert de Vicaris-Generaal van het Opus Dei die vele jaren aan zijn zijde doorbracht, « de enige uitzondering waarin de Vader zich als voorbeeld wilde stellen. Een weinig omgang met de stichter van het Opus Dei was al voldoende om in te zien dat deze bewering als een logisch gevolg voortvloeide uit zijn gewoonte om helemaal in God op te gaan. » (7)

In zijn woorden, zijn gebaren en blikken, in zijn geschriften, in zijn gevoelens en op alle ogenblikken van zijn aardse levenswandel treedt Maria op de voorgrond. Tot haar nam hij zijn toevlucht in moeilijke omstandigheden, zoals in 1946, toen hij in Barcelona aan O.-L.-Vrouw van de Vrijkoping der Slaven de stappen toevertrouwde die hij in Rome zou gaan doen met het oog op de pauselijke goedkeuring van het Opus Dei: zo nieuw was dat pastoraal fenomeen — in zijn ascetische, apostolische en institutionele aspecten — dat het uitgesloten scheen het in te passen in één van de toenmalige kerkrechtelijke vormen. Maar de tussenkomst van Maria was duidelijk merkbaar. Na in het tijdsbestek van enkele maanden een oplossing verkregen te hebben, verklaarde de Dienaar Gods: Iedere stap op de juridische weg van het Werk hebben wij gezet onder de bescherming van de Moeder Gods (8).

Die weg is niet zonder gevaren afgelegd. In 1951 had de Dienaar Gods het voorgevoel dat één van die dreigingen kwam opduiken. Er was een echte storm op til, met het Opus Dei als mikpunt; om het te vernietigen. Daar ik me op aarde tot niemand wist te wenden, richtte ik mij, zoals steeds, tot de hemel, schreef hij.

Na een reis in een geest van boetedoening, wijdde hij op 15 augustus 1951 in Loreto het Werk aan het allerzoetste hart van Maria toe (9). Ook dit keer werd het geloof van de Dienaar Gods beloond en de allerheiligste Maagd talmde niet ervoor te zorgen dat de moeilijkheden werden opgelost.

Vervolgens brak de periode aan dat het Opus Dei zich begon uit te breiden over de vijf werelddelen. Wanneer de Vader de eerste leden naar een nieuw land stuurde, gaf hij hun zijn zegen en een beeld van Maria mee — over geld beschikte hij niet — met de zekerheid dat zijn kinderen door haar niet in de steek zouden worden gelaten. Zelfs wanneer de moeilijkheden van de beginjaren soms hachelijk waren, ontbraken nooit hun goed humeur en hun vastberadenheid, die vanuit Rome door de stichter werden aangewakkerd met zijn gebed en krachtige mariadevotie. Want de devotie tot de H. Maagd is niet zoetsappig en week: het is vertroosting en vreugde voor de ziel, juist in de mate dat het een diepe en krachtige geloofsbeleving veronderstelt, die ons uit onszelf doet treden en onze hoop op

de Heer doet stellen (10), zoals de Moeder van Jezus Christus het heeft gedaan.

Ik heb de wegen van Europa met weesgegroeten en liederen bezaaid (11); aldus beschreef hij zijn reizen waarmee hij in diverse landen het apostolaat voorbereidde of het pas begonnen werk ondersteunde.

Tevens hernieuwde hij de te Loreto gedane toewijding van het Werk in andere mariaheiligdommen: in Lourdes, in Fatima, in de basiliek van O.-L.-Vrouw van El Pilar te Saragossa, in Einsiedeln (Zwitserland), in Willesden (Londen) enz.

Hij leed verschrikkelijk veel onder de crisis in de Kerk en de verwarring die verspreid werd onder vele christenen gedurende zijn laatste levensjaren. Met het voornemen aan Maria het heil van de zielen aan te bevelen, hield hij een noeven tot O.-L.-Vrouw van Guadalupe. Dit deed hij in de Basiliek zelf in mei 1970.

Omringd door een klein aantal van zijn zonen, bad hij de geheimen van de H. Rozenkrans, afgewisseld met momenten waarop hij luidop zijn persoonlijk gebed liet vloeien. Terugdenkend aan de « bloemen van de mei-maand » die hij in zijn jeugd in Barbastro aan Maria had geschonken, sprak hij tot haar: O.-L.-Vrouw, dit keer breng ik u — omdat ik niets anders heb — doornen; doornen die in mijn hart gestoken zitten; maar ik ben ervan overtuigd dat ze voor u bloeiende rozen zullen worden (...). Ik ben naar Mexico gekomen, om u met de lippen en het hart vol vertrouwen te herhalen dat wij absoluut zeker zijn van u (...).

Wij willen geen andere ambitie koesteren dan uw Zoon te dienen en, voor Hem, en met uw hulp, alle zielen. Nu durf ik u met mijn vurig hart te zeggen: *Monstra te esse Matrem!* (Toon dat gij onze Moeder zijt). En antwoordt gij mij niet: *Monstra te esse filium!* (Toon dat gij mijn zoon zijt). Want ook al ben ik me welbewust van mijn kleinheid, ik weet echt niet wat ik nog meer kan doen. Als er nog iets is, zeg het me dan! Zeg het dan, en ik zal het volbrengen met uw hulp, want alleen ben ik er niet toe in staat (...). Bid voor ons, arme zondaars! Dat is het wat wij zijn. Maar wij weten ook dat gij voor ons zijt: *Refugium peccatorum, Auxilium christianorum!* (Toevlucht van de zondaars, Hulp van de christenen) (12)

Fatima, 2 november 1972. De Dienaar Gods, omringd door enkele leden van het Opus Dei, bidt de H. Rozenkrans op het plein voor het heiligdom.

Zijn apostolische reizen waren zodanig uitgestippeld dat ze feilloos uitmondten in mari-aheiligdommen; en zijn catecheses door Zuid-Amerika in 1974 en 1975 waren afgebakend met haltes in mariabedevaartplaatsen: O.-L.-Vrouw van Aparecida (Brazilië), Luján (Argentinië) en Lo Vazquez (Chili),...

Mgr. Escrivá was een uitermate dankbaar man. Voortdurend betuigde hij zijn dank aan de Moeder van God voor welke gunst dan ook. Zijn hart klopte met mariale vroomheid, die vanaf het prille begin onafscheidelijk samenhang met de geest van het Werk. Bovendien wilde hij voor de leden van het Opus Dei dat hun omgang met Maria zou worden vastgelegd in enkele traditionele christelijke gewoontes en vroomheidsoefeningen: kinderlijke schietgebeden, blikken naar mariabeelden, het dagelijks bidden van de rozenkrans, de Engel des Heren en drie weesgegroetjes 's avonds om de deugd van de heilige zuiverheid te vragen; haar verering 's zaterdags en op mariafeesten; bezoeken aan de armen te harer ere; bedevaarten in mei naar kapellen of kerken aan haar toegewijd enz.

Met bovennatuurlijke vastberadenheid durfde hij te zeggen: Naar Jezus gaat en keert men steeds terug langs Maria (13); en met dezelfde overtuiging beweert ik, zo schreef hij

tegen het einde van zijn leven, dat het ons niet hoeft te verbazen dat diegenen die er niet van houden dat de christenen tot Jezus gaan (of terugkeren, wanneer ze Hem ongelukkigerwijs verloren hebben), de noodzaak van de verbondenheid met Maria beginnen te verzwijgen, of zelfs, als ondankbare kinderen, beginnen te beweren dat de traditionele vroomheidspraktijken achterhaald zijn (...). Wanneer de omgang met Maria in de ziel van de christen verzwakt, leidt dit gemakkelijk tot het verlies van de liefde tot God (14).

Toen de Dienaar Gods in 1970 in Mexico verbleef, deed hij zijn gebed hardop, terwijl hij zijn blik gericht hield op een schilderij van O.-L.-Vrouw van Guadalupe waarop zij een roos overhandigt aan de jonge Juan Diego: Zo zou ik willen sterven: kijkend naar de allerheiligste Maagd, terwijl zij mij een bloem overhandigt (15). En zo stierf hij. Het was rond de middag, op 26 juni 1975. Toen hij zijn werkkamer binnenstapte, richtte hij zoals gewoonlijk zijn ogen op het schilderij van O.-L.-Vrouw van Guadalupe dat daar hing, en viel levenloos op de grond neer. Maria had zijn gebed verhoord.

- (1) *Herinneringen van El Pilar*, artikel van de Dienaar Gods verschenen in *El Noticiero*, Saragossa, 11-X-70.
- (2) *Ibid.*
- (3) Zie A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, Ed. Rialp, Madrid, 1983, noot 35, p. 495.
- (4) RHF (*) 20589, p. 18.
- (5) RHF 20168, p. 109.
- (6) RHF 20589, p. 124.
- (7) Javier Echevarría, *De liefde tot Maria in de leer van Mgr. Josemaría Escrivá de Balaguer*, Tijdschrift *Palabra*, nrs. 156-157, Madrid, 1978, p. 30.
- (8) RHF 20754, p. 8.
- (9) RHF 20755, p. 128.
- (10) *Als Christus nu langs komt*, nr. 143.
- (11) RHF 20589, p. 451.
- (12) RHF 20166, p. 788-791.
- (13) *De Weg*, nr. 495.
- (14) O.-L.-Vrouw van El Pilar, artikel van de Dienaar Gods verschenen in *Libro de Aragon*, Saragossa, 1976.
- (15) *Postulatie van het zalig- en heiligverklaringsproces van de Dienaar Gods Josemaría Escrivá de Balaguer, priester, stichter van het Opus Dei; Artikelen van de Postulator*, Rome, 1979, nr. 402.
- (*) RHF: Registro Histórico Fundador. In dit register zijn alle geschriften opgenomen die nog niet zijn gepubliceerd.

Onder zijn geestelijke impuls

Met zijn heldhaftige trouw aan Gods wil, met voortdurend gebed en boete, heeft Mgr Escrivá zich vol vertrouwen aan zijn arbeid gewijd en 47 jaar lang de apostolische ontwikkeling van het Opus Dei in de hele wereld geïnspireerd en geleid.

De voornaamste taak van het Werk is de vorming van zijn leden, opdat ieder afzonderlijk zijn apostolische arbeid als christen in de wereld en in de maatschappij zal volbrengen.

Het wezenlijke apostolaat van het Opus Dei — met woorden van de Stichter — is datgene dat ieder lid individueel verwezenlijkt in zijn eigen omgeving, in zijn gezin, te midden van zijn vrienden. Dit soort werk valt niet op, is moeilijk om te zetten in statistieken, maar brengt in duizenden zielen die stil en doeltreffend Christus navolgen in hun dagelijkse beroepsarbeid, vruchten van heiligheid voort. (*Conversaciones con Mons. Escrivá*, nr. 71)

Van de andere kant vertelde hij aan een verslaggever: Daarnaast bevordert het Opus Dei als zodanig in samenwerking met veel mensen die er niet toe behoren — en vaak niet eens christen zijn —, gemeenschappelijke ondernemingen, waarmee het een bijdrage tracht te leveren aan de oplossing van talrijke problemen die de huidige maatschappij te verwerken heeft. Het gaat daarbij om vormingscentra, sociale instellingen, vakscholen enz. (*Conversaciones con Mons. Escrivá*, nr. 84)

Wij zullen hier een beknopte samenvatting geven van enkele van de vele apostolaatswerken, die — verschillend van aard overeenkomstig de behoeften van tijd en plaats — ontstaan zijn onder de geestelijke impuls van de stichter van het Opus Dei.

«Instituut voor Hogere Studies voor de Vrouw» Guatemala

In februari 1985, enkele maanden voor zijn overlijden, verbleef Mgr. Escrivá, een aantal dagen in Guatemala, aan het einde van zijn derde katechesereis door Zuid-Amerika. Zoals voordien, kwam ook deze reis neer op een overvloedig uitzaaien van de christelijke leer: aangezet door zijn verlangen de Kerk almaar edelmoediger te dienen, moedigde de Dienaar Gods zijn dochters en zonen aan tot een uitgebreid en vruchtbaar apostolaat, erop gericht de hele maatschappij op een christelijke wijze te verlichten. Tijdens die dagen zegende hij met hoopvolle verwachting een stuk grond ten zuiden van de hoofdstad van Guatemala, waarop de gebouwen van het IFES (*Instituto Femenino de Estudios Superiores*) zouden worden opgetrokken. Het eerste gebouw, dat in 1964 ingehuldigd werd, was te klein geworden voor het groeiend aantal leerlingen en de ontwikkeling van nieuwe initiatieven.

Het hoofdgebouw van het IFES.

Het werk van het IFES bereikt een groot aantal dorpen van Guatemala.

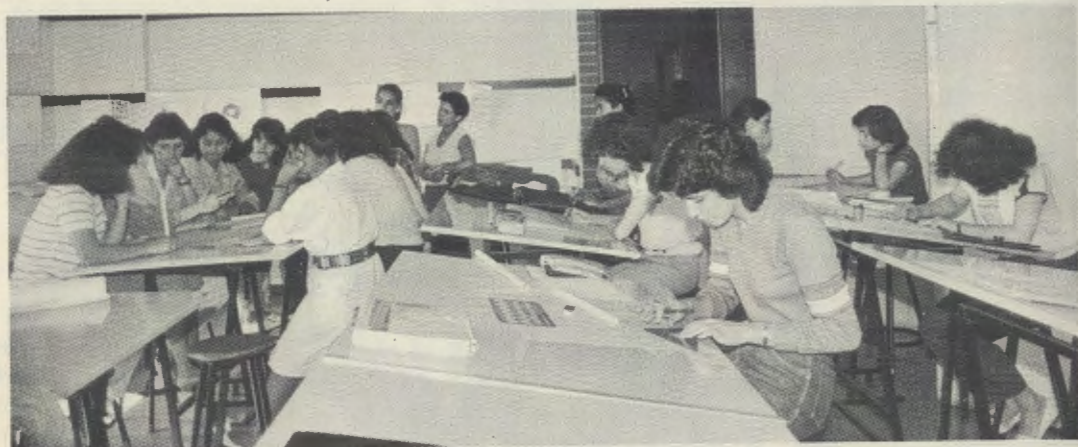
Het ging om een nieuwe etappe in het leven van dit centrum, dat, zoals zovele andere, ontstaan was vanuit de bezorgdheid van de Stichter van het Opus Dei voor de vorming van de vrouw. Vanaf de eerste jaren van zijn priesterschap had Mgr. Escrivá de fundamentele rol van de christelijke vrouw in herinnering gebracht. Die behelst in vele gevallen een rechtstreekse deelneming aan het openbaar leven, aan de verbetering van de maatschappelijke structuren en, niet het minst, aan de versterking van het gezin: «Zij zal deze rol kunnen vervullen in de mate dat zij menselijk en professioneel voorbereid is. Het is duidelijk dat zowel het gezin als de maatschappij haar specifieke bijdrage nodig heeft, die hoegenaamd niet van bijkomstige aard is.» (1)

De activiteiten van het IFES zijn gericht op de promotie van de vrouw, omdat zij een onvervangbare bijdrage kan leveren in vitale sectoren van de maatschappij en voor hun evenwichtige ontwikkeling kan instaan: het gezin, de opvoeding, de huishoudelijke activiteit en organisatie, de gezondheids- en de

landbouwstructuren. Met dit doel heeft het Instituut voor Hogere Studies voor de Vrouw (IFES) een hele waaier van vormingsactiviteiten op touw gezet die opvallen door hun breed sociaal bereik.

Het telt twee scholen op universitair niveau: Binnenhuisarchitectuur en Beheer van Instellingen. Hoewel geheel het IFES onder de geestelijke impuls van de Dienaar Gods tot stand is gekomen, verdient de School voor het Beheer van Instellingen toch een bijzondere vermelding. Deze leidt in een vijfjarenprogramma de leerlingen op voor het beheer van ziekenhuizen en hotels en verschaft tevens een technische vorming, toegespitst op de verbetering van de huishoudelijke organisatie en op de centrale plaats die de vrouw in het gezin bekleedt bij de opvoeding. Het licentiaatsdiploma dat deze school aflevert, werd in 1984 officieel erkend, vijf jaar na de inhuldiging van de nieuwe gebouwen van het IFES.

Daarnaast verschaft het Instituut ook ruimer opgezette onderwijsprogramma's, eveneens op universitair niveau, alsook cursussen

Een groep leerlingen in de aula voor projecten.

per post over het beheer van het huishouden, algemene cultuur, en vakgebieden die op het gezinsleven toepasselijk zijn (architectuur, geneeskunde, psychologie, diëtetiek, economie enz.); het richt ook cursussen in van culturele aard in verscheidene dorpen en steden van het land, en breidt zijn invloed aldus uit over heel Guatemala. Behalve zijn eigen leerprogramma's verleent het IFES ook bijstand aan vele andere instellingen die, in de overige landen van Centraal-Amerika, gelijksoortige onderwijsprogramma's voor de vrouw inrichten.

Naast de zorg voor het technisch aspect van het onderwijs, legt het IFES, op aanwijzing van de Dienaar Gods, de nadruk op de integrale vorming van de leerlingen. Hierbij worden zij aangemoedigd hun beroepswerk met zodanige bekwaamheden en idealen te doordringen, dat zij erdoor een coherent christelijk antwoord kunnen geven op de problemen in gezin en maatschappij.

De ruime draagwijdte van dit opvoedingswerk is herhaaldelijk publiekelijk erkend: dank zij zijn academische uitstraling is het IFES uitgegroeid tot een belangrijk ontwikkelingscentrum voor de vorming van de vrouw, zowel in Guatemala als in andere Centraal-Amerikaanse landen. De internationale faam van het Instituut is ook in hoge mate te danken aan de academische activiteiten rond de gewone cursussen: congressen, conferenties, seminars, rondetafelgesprekken, lezingen enz.

Als antwoord op de voortdurende bezorgdheid van de Dienaar Gods voor de minder ontwikkelde sociale sectoren, heeft het IFES ook initiatieven genomen ter bevordering van

het basisonderwijs op het platteland: groepen docenten en studenten zoeken afgelegen dorpen op om er aan indiaanse vrouwen les te geven over het gebruik van beschikbare voedingsmiddelen, hygiëne, eerste hulp in nood enz. Ze onderrichten er ook de kinderen in de elementaire beginselen van het christelijk geloof. Door zo te werk te gaan, bereikt het IFES duizenden boerengezinnen. Het slaagt er aldus in culturele en technische vorming, evenals het christelijk geloof, te laten doordringen tot de minst begunstigde geledingen van de maatschappij.

Dat wat in 1975 alleen maar een braakliggend stuk grond was, heeft zich in enkele jaren tijd omgevormd tot een krachtig brandpunt van initiatieven voor de culturele ontwikkeling en de beroepsvorming van de vrouw. De bestendige inzet om Christus als solide basis van alle menselijke activiteiten te nemen; dit heeft Mgr. Escrivá vanaf 1928 met zijn leven en zijn leer en, sinds 1953, door het werk van de eerste leden van het Opus Dei in Centraal-Amerika aangemoedigd. Het is de gemeenschappelijke noemer van alle apostolaatswerken, waarin de geest van het Opus Dei — zoals dit het geval is met het IFES — de voedingsbodem is voor een werk van dienstbaarheid, gericht tot mensen uit alle geledingen van de maatschappij.

(1) *Conversaciones con Mons. Escrivá*, nr. 78.

Men schrijft ons...

DE PIJN VERDWEEN

Verleden zomer begon mijn tweejarig dochtertje opeens te huilen, terwijl ze aan het spelen was. Haar linkerhand zag er ontstoken uit en begon paars uit te slaan. Ik bracht haar naar de afdeling spoedgevallen van een nabijgelegen ziekenhuis, waar een verpleegster haar onderzocht. Om te zien of ze haar handje uitstak, reikte ze haar speelgoed aan. Maar het meisje klaagde over veel pijn en weigerde ook maar de kleinste beweging uit te voeren.

De verpleegster liet weten dat ze enkele röntgenfoto's zouden maken. In de wachtzaal bad ik gedurende een half uur het gebed voor privé-gebruik tot de Dienaar Gods Josemaría Escrivá en vroeg ik hem de genezing van mijn dochtertje.

Ze verwezen mij opnieuw naar de spoedafdeling waar de verpleegster hetzelfde speelgoed aan het meisje aanbood. En zonder aarzelen stak ze haar handje uit om het vast te grijpen. Ze had geen pijn meer. De verbijsterde verpleegster begon het handje te bewegen, en het meisje klaagde niet meer. In de veronderstelling dat ze door een arts onderzocht was, vroeg de verpleegster mij of ik haar een geneesmiddel toegediend had. Ik antwoordde ontkennend. De verpleegster keek mij ongelovig aan. Ze vond er geen uitleg voor. Ik wist beter: Mgr. Escrivá had mijn kindje genezen.

Sindsdien, wanneer het meisje mij met het prentje van de Dienaar Gods in mijn handen ziet, zegt ze: «Die papa heeft me genezen.»

E.O., Chicago (Verenigde Staten)

HIJ ONTVING DE ZIEKENZALVING

In het ziekenhuis waar ik werk, werd een patiënt met maagkanker opgenomen. Zijn toestand verergerde met de dag; er werd tot infuus-voeding overgegaan.

Hij was reeds een bejaard man, katholiek, maar niet praktiserend. Zelf besepte hij niet dat zijn toestand verergerde en dat hij binnenkort zou sterven. Hij weigerde de Ziekenzalving te ontvangen, ondanks het voorstel van zijn familieleden.

Ik begon hem bij Mgr. Escrivá aan te bevelen en geregeld het gebed van het prentje voor de zieke man te bidden. Ondertussen verslechterde zijn toestand almaar; de verwachting was dat hij in de komende dagen zou sterven. Toen heb ik hem vurig bij de Dienaar Gods aanbevolen en hem 's nachts bezocht om hem te spreken over de bovennatuurlijke zin van zijn ziekte en zijn naderende dood. Hij reageerde zeer goed en stemde in met het ontvangen van de Ziekenzalving. Diezelfde nacht liet hij de priester van het ziekenhuis roepen en de Ziekenzalving werd hem toegediend. De daaropvolgende dag stierf hij.

M.H., Essen (Duitsland)

EEN GROTE VREUGDE

Enkele maanden geleden bad ik dat, op voorspraak van Mgr. Josemaría Escrivá, mijn jonge zoon en zijn verloofde beiden eindelijk werk zouden vinden en aldus kunnen trouwen. Het mirakel, daar het om een mirakel gaat: ze werken nu beiden op 30 km van elkaar en het is in november dat God ze in de echt zal verbinden! Het is een grote vreugde voor mijn man en voor mij; en het is aan Mgr. Escrivá dat ik het te danken heb: elke dag dank ik hem hiervoor 's morgens gedurende de Mis en ik vraag hem mijn geliefde kinderen te beschermen.

C.H., Brussel (België)

Men schrijft ons...

EEN LES VAN GELOOF

Vorig jaar was ik zonder vast werk. Daarom nam ik mijn toevlucht tot de voorspraak van Mgr. Escrivá om iets te krijgen. Daar ik niets vond, verdubbelde ik mijn gebed en het eerste werkaanbod liet niet op zich wachten. Op dat ogenblik beschouwde ik het niet als een gunst van Mgr. Escrivá, maar als het gevolg van de door mij gedane stappen. En aangezien bijna alles opgelost was, bad ik niet meer voor die intentie. Enkele dagen later kreeg ik echter te horen dat ik voor de door de firma afgenomen proeven niet geslaagd was.

Opnieuw begon ik te bidden, maar zonder resultaat. Weer verdubbelde ik mijn gebed, tot ik een telefoontje kreeg van een bedrijf waar ik een jaar geleden naar geschreven had. Na het eerste onderhoud waren er goede vooruitzichten. Toen bad ik met grotere ijver. De dag erop werd ik uitgenodigd voor een tweede gesprek, deze keer met de bedrijfsdirecteur. Naar ik vernomen had, betekende zo'n tweede onderhoud, dat mijn indienstneming bijna verzekerd was. Maar opnieuw doken er twijfels op over de voorspraak van Mgr. Escrivá en was ik ervan overtuigd dat alles dank zij mijn stappen opgelost was, en ik hield op met bidden. De tijd ging voorbij en... ik kreeg de plaats niet.

Voor de derde maal begon ik te bidden, totdat er ander werk in zicht kwam. Dank zij mijn curriculum en het gunstig rapport omtrent mijn persoon was het bijna zeker dat ik die plaats zou krijgen. Weer mijn twijfels, en wat opgelost scheen te zijn, gaf geen resultaat.

Pas begin dit jaar, had ik deze gang van zaken maar goed door, en met berouw over mijn gebrek aan geloof en bovennatuurlijke visie, hervatte ik met aandrang mijn gebed tot de Vader om werk te vinden.

Een week later kreeg ik antwoord op een andere brief. Ik bad verder. Het eerste gesprek was echt positief. Toen bad ik nog met meer aandrang en sterkte totdat ik die plaats kreeg, die ik vandaag uitoefen. Dit verliep in een minimum van tijd buiten alle verwachtingen. Voor deze gunst wil ik mijn dank aan Mgr. Escrivá betuigen. Bovendien wil ik hem bedanken voor zijn fijngevoelige en pedagogische wenken die mij de hand van God in alle dingen en gebeurtenissen van mijn leven lieten inzien.

J.O.G., Rosario (Argentinië)

EEN NIEUWE BETREKKING

Met grote vreugde en dankbaarheid wend ik mij tot U om een gebedsverhoring van Mgr. Josemaría Escrivá de Balaguer y Albás te melden.

Een vriend van ons had een nieuwe betrekking gekregen in het buitenland en had zijn oude baan al opgegeven. De dag waarop hij zou moeten beginnen — medio maart —, werd zijn invalide vader in het ziekenhuis opgenomen. En hij, enig kind zijnde, moest alles opzij zetten en koos voor zijn ouders. Gevolg, hij werd werkloos. Midden april kwam ik hem tegen en hoorde van zijn tegenslag. Daar ik al met de noeven bezig was, besloot ik daarna een noeven voor hem te houden tot Mgr. Josemaría. En vandaag kwam hij ons met een blij gezicht vertellen, dat hij nu een nieuwe baan heeft. Hij kan a.s. maandag 25 mei 1987, twee weken nadat ik met de noeven voor hem was begonnen, met zijn werk beginnen. U kunt begrijpen hoe blij wij zijn met de hulp van Mgr. Josemaría. Hij was onze hulp bij God.

Gaarne zou ik een levensbeschrijving van de Dienaar Gods en het gebed voor privé-gebruik voor hemzelf willen hebben. De mijne heb ik in de wachtkamer van de dokter achtergelaten.

Hij heeft ons gebed verhoord. Namens onze vriend ook dank aan Mgr. Josemaría.

M.B.K. (Nederland)

EINDELIJK KON HIJ GOED SPREKEN

Ik heb een aanleiding om deze brief te schrijven. Ik ben tweedejaars ingenieursstudent mijnbouw. Van kindsbeen af heb ik moeilijkheden om te spreken, en mijn ouders zorgden ervoor dat ik van jongsaf hiervoor behandeld werd. Ze lieten me hiertoe spreekoefeningen doen. Soms scheen ik vooruitgang te boeken tijdens de behandeling, maar deze indruk was van korte duur. Tengevolge van deze moeilijkheid voelde ik me overal terzijde geschoven. Ik werd als minderwaardig behandeld, in het bijzonder door mijn leraars. Ik ging naar een gewone school, maar ik kon in de les zeer moeilijk de woorden uitspreken, omdat ik zeer zenuwachtig werd. Bijna twee jaar geleden kreeg ik van mijn zus het bidprentje van Mgr. Josemaría Escrivá. Aanvankelijk geloofde ik er niet in dat het zou verbeteren. Bijna dagelijks herhaalde ik 's middags het gebed, met een sprankeltje hoop dat mijn gebed verhoord zou worden. Enkele dagen later gebeurde de grote ommekeer in mijn leven. Bij beetjes kreeg ik een juiste uitspraak, totdat ik goed kon spreken. Dit is gebeurd dank zij Mgr. Josemaría Escrivá, die mijn gebed verhoord heeft en mij heeft geholpen. Hiervoor wil ik alle dagen van mijn leven dankbaar zijn. Ik heb het prentje altijd op zak opdat hij mij leidt door de problemen en moeilijkheden van het dagelijks leven.

S.Z., Krakau (Polen)

DE BESLISSING TE BIECHTEN

Ik wil een gebeurtenis meedelen die ik alleen kan verklaren als zijnde een verhooring van mijn gebed op voorspraak van Mgr. Escrivá.

Mijn vrouw biechtte niet meer sinds anderhalf jaar, en ik sinds verschillende jaren. Ofschoon wij het geregeld hadden over de noodzaak en het belang van de biecht, slaagden we er niet in om ook daadwerkelijk het boetesacrament te ontvangen.

Bij de aanvang van de vastentijd van dit jaar vroeg ik aan Mgr. Escrivá zijn bemiddeling opdat wij beiden de beslissing zouden nemen een goede biecht te spreken. Bijna iedere dag herhaalde ik mijn gebed. De vastentijd ging voorbij zonder de kans te vinden die stap te zetten. In de nacht van Goede Vrijdag werd ik plotseling wakker, en opeens was het me geheel duidelijk dat ik de dag daarop, Paaszaterdag, zou gaan biechten. Het ging niet louter om de gedachte aan de mogelijkheid tot biechten, maar om een duidelijke beslissing, die onwrikbaar vaststond: een beslissing die een echt geschenk was. Ik wekte mijn vrouw en deelde haar mijn beslissing mee; zij ging ermee akkoord. De volgende dag gingen we beiden 's morgens biechten.

W.F. (Duitsland)

EEN OMMEKEER IN MIJN LEVEN

Binnenkort ben ik 54 jaar. Aan het einde van de middelbare school in 1951, raakte ik door de drank op het verkeerde pad. Ik dronk iedere dag, en vooral de laatste jaren. Meermalen heb ik geprobeerd geen sterke drank meer te gebruiken, maar telkens waren het loze inspanningen; de wil ontbrak me.

Tot op een dag mijn zus me een prentje schonk met het gebed voor privé-gebruik tot Mgr. Escrivá. Ze raadde mij aan zijn hulp in te roepen. Ik nam het aan, maar liet het op mijn bureau liggen, omdat ik er voor mezelf niet het minste belang aan hechtte.

Op zekere dag had ik weer te kampen met de gevolgen van mijn drinkgedrag; neerslachtigheid en eenzaamheid, en mijn ogen vielen op het prentje. Ik voelde iets dat mij aanspoorde om hem hulp te vragen. Ik vind er geen verklaring voor, maar sindsdien veranderde alles voorgoed in mijn leven. Vroeger was ik aan alcohol verslaafd omdat God in mijn leven ontbrak. Nu begrijp ik dat God mij nooit had verlaten en dat Hij mij een nieuwe kracht gezonden had door toedoen van deze priester die ik nu als mijn vader beschouw, omdat ik door zijn bemiddeling voor God herboren ben.

X.X. (Colombia)

Men schrijft ons...

Nu ben ik 39 jaar. Sinds ik met school klaar was, heb ik veel moeilijkheden ondervonden om een geschikte betrekking te vinden. Ik was zeer ontmoedigd en op een bepaald ogenblik heb ik zelfs een zelfmoordpoging ondernomen, door de volledige inhoud van een doosje gevaarlijke cyanidetabletten in te slikken. God zij dank heb ik deze geschiedenis overleefd. Toen ik eens in de bibliotheek van de Katholieke Missie naar boeken aan het kijken was, zag ik toevallig een exemplaar van het eerste nummer van het *Informatiebulletin* over Mgr. Escrivá liggen met het bidprentje erin. Ik begon de hemel « aan te vallen » via de bemiddeling van Monseigneur. En nu ben ik zeer gelukkig, ook al heb ik maar een halve baan; mijn depressies en de wanhopige gedachten die me ertoe brachten aan mijn leven een eind te willen maken, zijn volledig verdwenen. Dank, duizend maal dank aan deze waarachtig heilige Dienaar Gods.

X.X. (Fiji-eilanden)

Gedurende een week leed een patiënt aan hevige pijnen in de buik. Als arts stelde ik vast dat een operatie aan de galblaas noodzakelijk was. Ik nam op 9 januari, de dag van zijn verjaardag, mijn toevlucht tot Mgr. Escrivá, door het gebed tot zijn privé-devotie te gebruiken. Onmiddellijk, na het eindigen van het gebed verdwenen de pijnen en deze zijn vanaf die dag niet meer opgekomen.

Ik ben ervan overtuigd dat dit verkregen is op voorspraak van de Dienaar Gods Mgr. Escrivá.

Graag wil ik U schrijven, dat ik een noveen ben begonnen om op voorspraak van Mgr. Escrivá een woonruimte voor mijn enig kind, een dochter van 21 jaar, te verkrijgen.

Waar ze woonde, met meer studenten, was het erg moeilijk en ze had nog zes dagen, dan moest ze haar kamer aan een ander afstaan. De noveen was nog niet ten einde of ze had een fijne woonruimte.

Erg dankbaar ben ik Mgr. Escrivá daarvoor.

T.V. (Nederland)

Ik vernam dat mijn oom aan kanker leed. Hij had gedurende de laatste 20 jaar niet meer gepractiseerd. Mijn familie bad zonder ophouden opdat hij terug naar de kerk zou gaan; mijn moeder en ik namen onze toevlucht tot de bemiddeling van de Dienaar Gods, Mgr. Escrivá. Vanaf dat moment begon mijn oom zich voor godsdienstige zaken te interesseren en had contact met een priester van het Opus Dei. Enige tijd later ontving hij het Sacrament der Zieken. Na een jaar lang veel pijn te hebben geleden en pijnlijke behandelingen te hebben ondergaan, vroeg hij aan een priester de H. Mis in zijn huis te vieren, omdat hij niet naar buiten kon gaan. Hij zei langzaam het Credo op, ontving de H. Communie en voelde in zich een grote vrede.

De volgende dag, het was een zondag, vierde de priester opnieuw de H. Mis en wat later, viel hij in coma, als gevolg van een hersenkanker. Twee dagen later is hij gestorven, op zijn 38ste verjaardag.

P.C. (Engeland)

Een neef van mij had zijn betrekking verloren en was op zoek naar een nieuwe. Op zekere dag zag hij in de kamer van zijn jongste zus een prentje van de Stichter van het Opus Dei.

Hij begon iedere avond voor een nieuwe baan te bidden en beloofde een gift.

Na enkele dagen deelde een vriend hem mee dat hij werk voor hem had. Sinds vijf dagen is hij metselaar in het bedrijf van zijn vriend. En de gift heeft hij reeds geschonken.

G.M., Palermo (Italië)

Zondag 21 april ging ik naar een centrum van het Opus Dei om een bezinningsdag bij te wonen. Bij het oversteken van de straat zag ik een verdacht persoon. Ik verzocht mijn engelbewaarder om hulp en vervolgde mijn weg. Plots zag ik dat hij me achtervolgde en naar mij toekwam. Hij greep mijn arm vast en eiste alles wat ik bij me had; en hij voegde daaraan toe dat, als ik hem gehoorzaamde, er niets gebeuren zou.

Ik riep onmiddellijk de voorspraak in van Mgr. Escrivá en riep uit: « Vader! » « Wat zeg je? » antwoordde de jonge kerel. Zonder te antwoorden, gaf ik hem mijn oorbellen, mijn armband, mijn ring..., alles. « Nu het geld! » Omdat ik het boek *De Kruisweg* van Mgr. Escrivá in mijn handen had, vroeg ik hem het even vast te houden. Zodoende liet ik de inhoud van mijn handtas zien om te tonen dat ik geen cent bij me had, enkel geschriften van Mgr. Escrivá en mijn rozenkrans. Terwijl ik mijn tas doorzocht, richtte hij zijn blik op een prentje van Mgr. Escrivá dat uit het boekje *De Kruisweg* stak.

Toen hij klaar was, duwde hij me ruw op de grond en rende weg. Het beste wat ik kon doen, zo dacht ik, was te bidden tot Mgr. Escrivá en alles aan hem over te laten. En dat deed ik ook.

Een straat verder merkte ik opnieuw dat iemand mij volgde. Ik stelde met zekere angst vast dat het om dezelfde overvaller ging. « Hier neem het! » zei hij me en ik kreeg alles terug wat hij me afgenomen had. « Het komt door de priester op die foto », riep hij. Voordat hij wegging, reikte ik hem een prentje aan van Mgr. Escrivá, aan wie ik deze gunst met zekerheid toeschrijf.

P.N.V., Valencia (Spanje)

Een nicht heeft een zoon en een dochter, die in 1980 en 1982 getrouwd zijn. Haar dochter verlangde zozeer een kind te hebben, dat ik 2 novenen gehouden heb met 15 dagen tussentijd: enige tijd later kondigde zij een toekomstige geboorte aan; dit geschiedde verleden jaar.

Dit jaar is het haar schoondochter die ook een kind wenste. Enkele maanden geleden heb ik 2 novenen gehouden; deze zondag deelde men mij een toekomstige geboorte mee.

Als novenen bid ik gedurende 9 dagen het gebed voor privé-gebruik met de foto van Mgr. Escrivá.

Is het mogelijk mij enkele *Informatiebulletins* en gebeden met de foto op te sturen. Ik zal iets storten voor uw Werk.

M.L. (België)

De originele stukken van deze passages bevinden zich, met de naam en het adres van de afzenders, in het Archief van de Postulatie voor het zaligverklaringsproces.

UITGEGEVEN WERKEN VAN MGR. ESCRIVÁ

- De Weg** « Mgr Escrivá heeft iets geschreven, dat meer is dan een meesterwerk; hij heeft zijn inspiratie regelrecht uit zijn hart geput; de korte paragrafen, die samen DE WEG vormen, gaan ook regelrecht naar het hart van de lezer (...). Hier spreken tegelijkertijd de broederlijke en ijverige mildheid van de schrijver, en de vaderlijke bezorgdheid waarmee hij ziet, begrijpt, corrigeert, niet door te dreigen, maar door te overtuigen. » (*L'Osservatore Romano* 24-3-1950).
Het boek beleefde zijn eerste uitgave in 1934 onder de titel *Consideraciones Espirituales* (Geestelijke Beschouwingen). Sindsdien is het aantal uitgaven gestegen tot 221, in 38 talen met een totale oplage van 3.478.664 exemplaren. Derde Nederlandstalige editie, 1988 (De Boog, uitgever).
- De Heilige Rozenkrans** Een boek met beschouwingen over elk van de vijftien mysteriën van het leven van Christus, zoals men die overweegt bij het bidden van de Rozenkrans.
Ook van dit werk verscheen de eerste editie in 1934. Sindsdien zijn er 80 edities verschenen in 18 talen, met een oplage van 504.609 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1986 (De Boog, uitgever).
- Conversaciones con Mons. Escrivá** Mgr. Escrivá antwoordt schriftelijk op vragen die hem gesteld werden, voor tijdschriften van verschillende landen, over diverse onderwerpen die voor hun lezers van belang waren.
De eerste editie is van 1968. Tot heden zijn er 42 edities in 7 talen gepubliceerd, met een oplage van 292.820 exemplaren.
- Als Christus nu langs komt** Het boek bevat enige van de vele homilieën en preken die Mgr. Escrivá heeft gehouden. Het is een uiteenzetting van de christelijke leer en leefwijze, waar theologische diepte en duidelijkheid samengaan. Inleiding van Mgr. Alvaro del Portillo, huidige Prelaat van het Opus Dei.
De eerste editie is van maart 1973. Tot nu toe zijn er reeds 53 edities in 8 talen verschenen met in totaal 353.554 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1978 (Van Spijk, uitgever).
- Amigos de Dios** Weer 18 homilieën zijn in dit boek verzameld, waarin de schrijver de christelijke deugden tot thema maakt van zijn vriendschappelijk gesprek met God.
Het boek, dat evenals het hiervoor vermelde, in een heel persoonlijke en directe stijl geschreven is, verscheen in 1977. Er bestaan thans 34 edities in 7 talen, 252.973 exemplaren in totaal. De huidige Prelaat van het Opus Dei, Mgr. Alvaro del Portillo, schreef de inleiding.
- La Abadesa de Las Huelgas** Diepgaande theologische en kerkrechtelijke studie over het buitengewone geval van de bijna bisschoppelijke juridictie die de Abdis van het beroemde klooster van Las Huelgas bij Burgos bezat.
De eerste editie is van 1944; de tweede van 1974.
- De Kruisweg** Postuum werk van Mgr Escrivá, vrucht van zijn overweging van het lijden van de Heer. Het werd geschreven als hulp bij het gebed en om ons ertoe te brengen onze zonden steeds meer te betreuren en dankbaar te zijn jegens Jezus Christus, die ons door zijn barmhartigheid heeft verlost met de prijs van zijn Bloed.
De eerste editie is in februari 1981 uitgekomen. Er verschenen 29 edities in 9 talen met een totale oplage van 229.264 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1983 (De Boog, uitgever).
- Surco** Postuum werk. « Gelijk *De Weg* (...) is *Surco* vrucht van het innerlijk leven van Mgr. Escrivá en van zijn ervaring als zielenherder. Het is geschreven met de bedoeling het persoonlijk gebed te bevorderen en gemakkelijker te maken. Aard en stijl zijn dus niet die van een theologisch gestructureerde studie; niettemin bevat de rijke en diepe spiritualiteit van het boek een verheven theologie » (uit het voorwoord van Mgr. A. del Portillo).
De eerste editie van *Surco* (Het spoor van de zaaier) verscheen in oktober 1986. Tot heden zijn er 22 uitgaven in 6 talen verschenen met een oplage van 249.049 exemplaren.
- Forja** Het laatst gepubliceerde postume werk, *Forja* (In het vuur van de smidse), « is een vurig boek; lezing en meditatie ervan kan velen in de smidse van de goddelijke Liefde plaatsen en verlangens doen ontbranden naar heiligheid en apostolaat, want dat was de wens van Mgr. Escrivá » (uit het voorwoord van Mgr. A. del Portillo).
De eerste editie verscheen in oktober 1987. Er zijn tot nu toe 7 edities in 5 talen uitgegeven met een oplage van 75.340 exemplaren.

De Nederlandse edities van de werken van Mgr. Escrivá zijn verkrijgbaar via de boekhandel en bij de stichting DE BOOG: Herenstraat 41, 3512 KB Utrecht.

Universidad de Navarra
Servicio de Bibliotecas

GEBED

voor privé-gebruik

God, U hebt uw dienaar en priester Josemaría rijkelijk begenadigd en hem uitgekozen als een trouw instrument om het Opus Dei te stichten, dat een weg is ter heiliging van het beroep en van de dagelijkse plichten van de christen. Geef, dat ook ik U in alle omstandigheden van mijn leven moge liefhebben en met vreugde en eenvoud ten dienste moge staan van uw Kerk, de Paus en de zielen, om de wereld het licht van het geloof en van de liefde te schenken. Gewaardig U uw dienaar Josemaría te verheerlijken en verleen mij op zijn voorspraak de gunst die ik U vraag... (eigen intentie). Amen.

Onze Vader, Wees Gegroet, Eer aan de Vader.

Overeenkomstig het decreet van paus Urbanus VIII verklaren wij, dat dit Informatiebulletin niet de bedoeling heeft vooruit te lopen op het oordeel van de Kerk, en dat dit gebed niet bestemd is voor gebruik in openbare godsdienst-oefeningen.

MEDEDELINGEN

Wij zijn dankbaar voor de vele brieven die wij hebben ontvangen. Ze zijn een getuigenis voor de privé-devotie waarin zeer veel mensen op de hele wereld steun vinden bij hun gebød tot God onze Heer op voorspraak van Mgr Escrivá. Wegens plaatsgebrek kunnen wij hier slechts uittreksels uit enkele brieven geven, die belangrijke gebeurtenissen of ook eenvoudige feiten bevatten.

Wij uiten eveneens onze dankbaarheid — gezien de onmogelijkheid om het ieder persoonlijk te doen — voor alle giften, die ertoe bijdragen om de kosten van uitgave en verspreiding van dit Informatiebulletin te dekken en de apostolische activiteiten te bevorderen die uit de liefde en de zielenijver van Mgr Josemaría Escrivá ontsproten zijn.

Dit Informatiebulletin wordt gratis uitgegeven. Wie aan de uitgave van deze publikatie zou willen bijdragen, kan giften overmaken op postrek. 31 21 192 t.n.v. Stichting De Boog, Herenstraat 41, 3512 KB Utrecht.

Wij zijn onze lezers en lezeressen erkentelijk wanneer zij ons **namen en adressen** van personen opgeven die mogelijk interesse hebben om dit Informatiebulletin voor eigen gebruik te ontvangen.

S. Escrivá de Balaguer
Secretario de Redacción

1988